

SCARLETT ST. CLAIR

a
TOUCH
of
CHAOS

HADES x PERSEPHONE

Scarlett St. Clair

A touch of chaos

Hades x Persephone-serie – deel 4

Vertaling Ed van Eeden

Uitgeverij Zomer & Keuning

Aan alle goede dingen komt een eind.

Waarschuwing over de inhoud

Dit boek bevat scènes die verwijzen naar zelfmoord en scènes waarin seksueel geweld voorkomt, zoals twijfelachtige wederzijdse instemming en aanranding.

Specifieke verwijzingen naar zelfmoord in deze roman staan in de hoofdstukken XXXII (Theseus) en XXXVII (Theseus).

Specifieke verwijzingen naar seksueel geweld staan in de hoofdstukken XXXII (Theseus) en XXXVII (Theseus).

De specifieke scène met twijfelachtige wederzijdse instemming staat in hoofdstuk XI (Theseus).

De scènes zijn niet gedetailleerd en zullen langzaam vervagen, maar lees deze scènes met de nodige voorzichtigheid of sla ze over om je mentale gezondheid te beschermen.

Denk jij aan zelfdoding of ken je iemand die zelfdoding overweegt? Neem dan 24/7 gratis en anoniem contact op met 0800-0113 of chat op www.113.nl.

Ben je slachtoffer van seksueel misbruik? Als je hulp of advies wilt, kun je bellen met de Hulplijn Seksueel Misbruik: 0900 9999 001 of je kunt de volgende website bezoeken: www.slachtofferhulp.nl.

Ook het Centrum Seksueel Geweld helpt jou na een ongewenste seksuele ervaring. Bel gratis en anoniem met 0800-0188 of chat anoniem op de website www.centrumseksueelgeweld.nl.

Deel I

‘Er zal worden gemoord totdat de afrekening is voldaan.’

HOMERUS, *DE ODYSSEE*

I

Persephone

Persephones oren suisden, terwijl de Onderwereld hevig onder haar voeten beefde.

Ze was geschokt door Hecates woorden.

Dat is het geluid van Theseus die de Titanen vrijlaat.

Theseus, een zoon van Poseidon, een man die ze slechts één keer vluchtig had ontmoet, had in slechts een paar uur haar leven volledig verwoest. Het was begonnen met de ontvoering van Sybille en Harmonia, en het werd daarna steeds erger. Nu waren Zofie en Demeter dood, de Helm van de Duisternis was verdwenen, en Hades was spoorloos.

Ze wist niet eens zeker of 'spoorloos' het juiste woord was, maar ze had hem in ieder geval niet meer gezien sinds ze hem had achtergelaten in haar kantoor in de Alexandria Toren, in bedwang gehouden door haar magie. De blik in zijn ogen toen ze vertrok, achtervolgde haar nog steeds. Maar er was geen andere optie geweest. Hij zou haar nooit hebben laten gaan, en zij was ook niet van plan om Hades een eeuwigheid te laten lijden, alleen omdat hij haar geen gunst verleende.

Maar Hades was niet voor haar gekomen. Er was iets mis. Juist nu hun rijk werd verscheurd, was hij er niet.

Een nieuwe beving deed de Onderwereld op zijn grondvesten schudden. Persephone keek naar Hecate die tegenover haar stond. Ze had een holle blik in haar ogen en een vertrokken gezicht.

'We moeten gaan,' zei Hecate.

'Gaan?' echode Persephone.

‘We moeten de Titanen tegenhouden,’ zei Hecate. ‘Voor zover we dat kunnen.’

Persephone staarde alleen maar voor zich uit. De Godin van de Hekserij was zelf een Titaan. Zij zou misschien in staat zijn om tegen de oudere goden te vechten, maar Persephone was er nog maar net in geslaagd om het op te nemen tegen haar Olympische moeder.

‘Hecate, ik kan niet...’ begon ze hoofdschuddend, maar Hecate nam haar gezicht tussen haar handen.

‘Je kunt het,’ zei ze, en haar ogen keken dwars door haar ziel heen. ‘Je moet.’
Je hebt geen keus.

Persephone hoorde wat Hecate niet zei, en wist dat de godin gelijk had. Dit ging verder dan het beschermen van haar rijk.

Het ging om het beschermen van de wereld.

Vastberaden schoof ze haar twijfels opzij. Ze was klaar om te bewijzen dat ze de kroon en de titel die haar waren gegeven, waardig was.

‘O, liefje,’ zei Hecate, en ze liet haar handen zakken en haar vingers verstrengden zich met die van Persephone. ‘Het is geen kwestie van waardigheid.’

Meer zei ze niet, waarna haar magie in een krachtige uitbarsting oplaaide en hen naar de velden van Affodil teleporteerde.

Ondanks de verwoesting die Persephone had meegemaakt toen ze buiten Thebe tegenover de Olympiërs had gestaan, kon ze zich nog steeds niet voorstellen wat de Titanen met haar rijk konden doen. Maar de realiteit was verwoestend.

De bergen van Tartarus waren ooit verrezen en steil neergeslagen als de golven van een woeste zee. Ondanks het belang en de gruwelen die ze bevatten, waren ze prachtig geweest – een donkere en grillige schaduw tegen de verstilde horizon.

Nu waren ze bijna met de grond gelijkgemaakt alsof ze onder de voeten van een reus verpletterd waren. De hemel was gespleten – een boze wond die geopend was naar de wereld daarboven.

Er was al iets ontsnapt uit de Onderwereld.

De grond beefde, en er schoot een enorme hand uit de diepten van Tartarus omhoog. Een explosie van rotsen vloog over het land. Het hoofd van een Titaan verscheen uit de gevangenis en slaakte een brullende kreet. Het geluid

was oorverdovend en al net zo vernietigend: het verbrijzelde de nabijgelegen bergtoppen alsof ze van glas waren.

Persephone herinnerde zich wat Hades over de Titanen had gezegd. Omdat ze niet dood waren maar alleen gevangen, behielden ze al hun krachten.

‘Iapetus,’ zei Hecate, haar stem was bijna sissend. ‘Hij is de broer van Cronos en de God van de Onsterfelijkheid.’ Hecate keek haar aan. ‘Ik pak hem. Jij moet de hemel verzegelen.’

Persephone knikte, hoewel haar geest worstelde om precies te begrijpen wat dat inhield. Ze had nog nooit de magie gebruikt die haar was geschonken toen ze met Hades trouwde.

Hecate teleporteerde als eerste en verscheen in de lucht boven het hoofd van Iapetus. Plotseling waren er drie van haar, allemaal omringden ze de God van de Onsterfelijkheid. Uit haar handen vuurde ze zwarte vlammen die ze in een brandende stroom naar de Titaan leidde. Haar magie raakte hem, en Iapetus brulde het uit van woede.

Nu hij werd afgeleid, riep Persephone de duisternis in zich op. Ze reikte naar de gevoelens die waren aangewakkerd bij haar vernietiging van de Onderwereld, toen ze op Hades en Leuce was gestuit in het Woud van de Wanhoop. Als ze terugdacht aan die tijd, voelde ze zich uitgeput en verbolgen. Wat ze gezien had was niet echt geweest, maar toch huiverde ze nog steeds van die emoties. Vanuit die angst bloeide haar kracht, een kracht die tot de wortels van de Bovenwereld boven haar reikte. Als slangen braken ze door de verduisterde hemel heen, ze vlochten zich in elkaar en dichtten de kloof.

Een gevoel van opluchting overspoelde haar en ze richtte haar aandacht op Hecate, die nog steeds in gevecht was met Iapetus. Nu kon Persephone zich concentreren op de Titaan, en hem opsluiten in zijn bergachtige gevangenis. Maar ineens werd ze door iets hards getroffen en ze vloog door de lucht. Toen ze neerviel, rolde ze door naar de uiterste rand van Affodil, waar het veld in een vallei overging.

Persephone haalde diep en vermoeid adem, hoewel het voelde alsof haar longen bevroren waren. Ze ging op handen en knieën zitten, en kwam oog in oog met een monster – een wezen met drie koppen: die van een leeuw, een geit en een slang.

De leeuw brulde in haar gezicht, zijn opgetrokken lippen lieten scherpe tanden zien. De geit deed zijn bek open en blies een bijtend vuur uit dat de lucht verschroeide. De slang schoot razendsnel naar voren, maar was net niet dichtbij genoeg om toe te slaan met zijn giftige hoektanden.

Het wezen was een Chimaera, een chaotische mix van dieren, allemaal op hun eigen manier gevaarlijk. En het was ontsnapt uit Tartarus.

‘Fuck.’

Het monster sprong omhoog en Persephone deinsde achteruit, maar daarbij vergat ze hoe dicht ze bij de rand van de vallei was. Ze viel, tuimelde over de rand en raakte het verharde gras op de aarde.

Door snel te teleporteren, slaagde ze erin onderaan de weide op haar kont te landen. Ze staaarde omhoog naar de chimaera, die woest op haar neer brulde, en verrast hoorde ze dat er ook een gebrul van achter haar kwam. Met een ruk draaide Persephone zich om en ze zag een tweede chimaera opdoemen. Toen naderden er nog twee, die het monster flankeerden.

Er gleed een schaduw over haar hoofd en van schrik struikelde ze achteruit. De eerste chimaera was van de klif gesprongen en gooide zich in de strijd: langzaam kwam hij dichterbij terwijl er steeds minder ruimte overbleef.

‘Waarom zijn jullie met zovelen?’ bromde ze. Gefrustreerd keek ze van het ene wezen naar het andere.

Plotseling raakte een grote granaatappel de geitenkop die uit de rug van een van de chimaera’s stak. Zijn kop werd opzij geslagen en het wezen sloeg een woedend gebrul uit, spuwde vuur en stak daarmee het wezen naast hem in brand. Een vreselijk gekrijs ontsnapte uit zijn bek en hij stortte ter aarde, rollend in het dichte gras, waardoor de vlammen oversloegen en zich alleen maar leken te verspreiden.

Er volgden nog meer granaatappels die op de monsters neer regenden. Toen de wezens zich omdraaiden naar hun nieuwe aanvallers, zag Persephone dat de zielen zich daar in een enorme menigte hadden verzameld. De eerste rij bestond uit vrouwen en ouderen met fruitmanden. Yuri was een van hen. Persephones hart bloeide op bij het zien van haar volk, maar haar vreugde veranderde al snel in afschuw toen de chimaera hen ook in het oog kreeg en naar hen toe sloop.

Ze had geen idee wat er met de doden zou gebeuren als ze geconfronteerd werden met een dreiging in hun rijk, en ze wilde het niet weten ook.

Terwijl ze toekeek, kwam de tweede rij zielen naar voren, gewapende mannen en vrouwen. Ian stond aan het hoofd en gaf bevelen toen de chimaera naderde. ‘Richt op hun nekken!’ riep hij. ‘Hun kelen zijn gemaakt van vuur en zullen je wapens laten smelten, waardoor ze stikken.’

Drie van de chimaera’s stormden op de groep zielen af. Intussen draaide een ander zich om naar Persephone. De leeuw ontblootte zijn tanden en de ogen van de geit werden zo rood als vuur. De slang richtte zich op, klaar om toe te slaan.

Persephone deinsde achteruit toen het wezen stap voor stap roofzuchtig naar haar toe kwam. Precies op het moment dat het wilde aanvallen, met de kaken van zijn drie koppen wijd geopend, teleporteerde ze. Ze had een plan: ze wilde haar magie oproepen en het wezen vangen in een doornige struik. Maar zodra ze achter de chimaera verscheen, stormde er een ander gigantisch wezen op af. Het duurde even voordat Persephone beseftte wat de chimaera aanviel – het was een driekoppige hond.

En niet zomaar een driekoppige hond: het waren Cerberus, Typhon en Orthrus.

Persephone had ze nog nooit in hun enkelvoudige vorm gezien, maar ze had Hades er weleens over gehoord. ‘Cerberus is een monster,’ had hij gezegd. ‘Geen dier.’

Soms was Cerberus één, soms was hij drie honden. Hij leek in grootte te zijn verdrievoudigd, want hij torende hoog boven haar uit toen hij de chimaera de lucht in gooide. Het wezen landde een eind verderop en bleef roerloos liggen. Cerberus draaide zich om naar Persephone, en zodra hij haar zag begon zijn enorme staart te kwispelen.

‘Cerberus –’

Haar woorden werden abrupt afgebroken door een scherp gekraak op de bergachtige horizon, waar Hecate nog steeds tegen Iapetus vocht. De massieve handen van de Titaan waren erin geslaagd om zich tussen de machtige wortels te wringen die Persephone had opgeroepen om de hemel af te sluiten. Met slechts één snelle ruk scheurde hij ze los. Er klonken doodsbanne kreten van

de zielen die zich in de weide hadden verzameld, toen versplinterd hout over de Onderwereld neer regende.

Door de kracht van de vallende wortels stortten meer bergen in. Een scherp en woedend gekrijs volgde toen zeven slangachtige koppen opdoemden uit de afbrokkelende diepten van Tartarus. Persephones bloed stolde – ze herkende het bolle lijf van de Hydra.

‘Verdomme!’

Het kleine beetje controle dat ze over de situatie had, was nu volledig verdwenen.

‘Het ziet er naar uit dat je in de penarie zit, Sephy.’

Ze keek naar links, waar Hermes in al zijn gouden glorie verschenen was, nog steeds gehuld in de wapenuitrusting van hun ontmoeting met de Olympiërs. Ze was hem op het slagveld uit het oog verloren, maar hij was een van de eersten geweest die naast haar en tegenover Zeus had gestaan, hij en Apollo.

De vertrouwde geur van aardse laurier trok plotseling Persephones aandacht. Ze draaide zich om en daar stond de God van de Muziek aan haar rechterzijde. Hij oogde stoïcijns en kalm en schonk haar een glimlachje.

‘Hé, Seph,’ zei hij.

Ze glimlachte terug. ‘Hé, Apollo.’

‘Wat onbeschoft,’ zei Hermes. ‘Mij begroette je niet.’

‘Hoi, Hermes,’ zei ze, terwijl ze zich weer naar hem toe draaide.

Hij grijnsde. ‘Dat betekent niks als ik erom moet vragen.’

Grijnzend barstte ze in tranen uit, overweldigd door hoe dankbaar ze was voor hun aanwezigheid.

‘Niet huilen, Sephy,’ zei Hermes. ‘Het was maar een grapje.’

‘Ze huilt niet om jouw stomme grap,’ beet Apollo hem toe.

‘O? Want jij kent haar zo goed?’

‘Hij zit er niet ver naast, Hermes.’ Persephone veegde snel haar ogen droog. ‘Ik ben gewoon... echt blij dat jullie er allebei zijn.’

Hermes’ gezichtsuitdrukking verzachtte, maar al snel hadden ze alleen nog maar oog voor de top van de Tartarus, waarop de Hydra balanceerde. Brullend schoot hij zichzelf omhoog, en hij landde in het Woud van de Wanhoop. Bomen knakten als twijggjes onder zijn massieve lichaam. De koppen van het

monster zwaaiden heen en weer en slingerden zijn giftige speeksel rond. Als een dodelijke regen daalde het op de Onderwereld neer, die alles wat het raakte verschroeide en verbrandde, inclusief een chimaera. Het gif brandde het wezen weg, en een afschuwelijk gejammer vulde de lucht.

Tegelijkertijd was het Iapetus gelukt zich verder te bevrijden uit de wortels: inmiddels was zijn hele hoofd tot aan zijn brede schouders zichtbaar. Zijn gezicht was mager en zijn holle ogen fonkelden boos, alsof ze gevuld waren met vuur. Hij zag er kwaadaardig en vijandig uit, en hoewel Persephone niets anders had verwacht van de Titaan, die al eeuwen opgesloten zat, was het toch net iets anders om geconfronteerd te worden met de enorme kracht van zijn woede.

Persephone voelde hoe de oude magie van Hecate over haar heen wervelde, alsof ze energie haalde uit alles in de Onderwereld. De haren op haar armen en in haar nek gingen recht overeind staan en haar mond werd droog. Toen liet Hecate haar kracht los in een grote explosie. Iapetus bezweek onder zijn gewicht en zijn hoofd smakte tegen de bergen, maar Persephone wist dat het nog niet genoeg was.

‘We moeten ze terugdringen naar Tartarus,’ zei Persephone.

‘Dat lossen wij wel op,’ antwoordde Hermes. ‘Maak jij je nu maar zorgen over dat enorme gat in de hemel.’

Alsof ze haar twijfel aanvoelden, voegde Apollo eraan toe: ‘Jij kunt dit, Seph. Jij bent de Koningin van de Onderwereld.’

‘De enige echte,’ zei Hermes. ‘Voor zover wij weten.’

Persephone en Apollo keken hem kwaad aan.

‘Het was maar een grápje,’ jammerde Hermes.

Apollo zuchtte en deed een paar stappen naar voren. Zijn boog materialiseerde in zijn hand, zijn pijlkoker op zijn rug. ‘Laten we gaan, Hermes.’

De God van de Wanorde draaide zich om en keek Persephone aan. ‘Misschien helpt het,’ zei hij, ‘om te weten dat er niemand anders is.’

Ze wist wat hij bedoelde. Niemand anders kon de Titanen opsluiten of de monsters in Tartarus bedwingen. Niemand anders kon de opengebroken hemel herstellen.

Dat was een macht die alleen aan de Koning en de Koningin van de Onderwereld was gegeven.

Het was óf Hades óf zij, en Hades was er niet.

Zijn afwezigheid drukte op haar borst, al wist ze dat dit niet het moment was om te piekeren over wat hem was overkomen sinds ze hem voor het laatst had gezien. Ze moest eerst afrekenen met wat er zich nu voordeed. En hoe eerder ze deze dreiging kon bedwingen, hoe eerder ze haar echtgenoot kon vinden.

De vleugels van Hermes ontvouwdend zich achter hem en hij lanceerde zichzelf de lucht in. Met Apollo in zijn kielzog schoot hij door het rijk naar de Hydra.

Persephone teleporteerde naar de rand van de Velden van Affodil. Daar bleef ze even staan, alleen, om de chaos te observeren.

Ze was zich vaak bewust geweest van haar fouten, maar nog nooit zo erg als op dit moment. De bergen van Tartarus waren niets meer dan hopen puin. De schoonheid van de magie van Hades werd door het gif van de Hydra ontsierd door stukken rokende, verschroeide aarde, de lucht rook naar brandend vlees, en te midden van dit alles vochten de zielen nog steeds tegen de chimaera's. Terwijl Hermes zijn gouden zwaard hief tegen de Hydra, stuurde Apollo verblindende lichtstralen richting het wezen, om de wonden dicht te schroeien en te voorkomen dat de koppen opnieuw aangroeiden. Iapetus bleef de Onderwereld opschudden, vechtend tegen Hecates magie.

Persephone haalde diep adem, sloot haar ogen en voelde de wereld om haar heen stil worden. Niets drong haar ruimte binnen, behalve haar woede, haar pijn, haar zorgen. Haar oren suisden ervan, haar hart bonsde ervan en ze gebruikte dit gevoel om het donkere deel van haar magie op te wekken. Dit was het deel van haar dat pijn deed, het deel van haar dat raasde, het deel van haar dat niet langer geloofde dat de wereld volledig goed was.

Jij bent mijn vrouw en mijn koningin.'

De stem van Hades galmde in haar hoofd. Het bezorgde haar koude rillingen en omsloot haar hart. Het geluid bracht tranen in haar ogen en zorgde ervoor dat haar borst zich samentrok – alsof alle lucht uit haar longen werd gezogen.

Jij bent alles wat mij goed maakt,' zei hij. *'En ik ben alles wat jou verschrikkelijk maakt.'*

Ze slikte de brok in haar keel door. Vroeger zou ze zijn teruggedeeind voor die woorden, maar nu begreep ze de kracht van gevreesd te worden.

En ze wilde gevreesd worden.

‘Waar ben je?’ vroeg ze, er wanhopig naar verlangend dat hij zich zou manifesteren aan haar zijde, waar hij thuishoorde. Maar hoe langer ze alleen bleef, hoe duisterder haar energie werd.

‘Ik wacht om jou door het donker te dragen, als je me naar het licht brengt.’

Haar hart voelde zo zwaar, het was een last in haar borstkas.

‘Ik heb je nodig,’ fluisterde ze.

‘Je hebt me,’ zei hij. *‘Er is geen deel waar jij eindigt of ik begin. Gebruik me, lieveling, zoals je dat hebt gedaan voor je plezier. Er zit kracht in deze pijn.’*

En er was pijn.

Het straalde door haar heen, een diepgeworteld verdriet dat zozeer een deel van haar was geworden dat het bijna normaal leek. Ze kon zich niet herinneren wie ze was geweest voordat de holle pijn van het verdriet een plek in haar hart had gebeiteld.

‘Jij bent meer nu ik weg ben,’ zei Lexa.

Persephone kneep haar ogen dicht tegen de wrede woorden van haar beste vriendin, hoewel ze wist dat die waar waren. Vreemd dat het leven kracht gaf ondanks verlies, nog vreemder dat de persoon die het meest trots op haar zou zijn, hier niet was om er getuige van te zijn.

‘Ik ken jouw waarheid,’ zei Lexa. *‘Ik hoef er geen getuige van te zijn.’*

Er sneed iets door Persephone heen, een pijn die zo diep was dat ze het niet kon bevatten. Toen ze haar ogen opende, verscherpte het vuur in haar ogen haar zicht. Haar kracht wachtte, gehoorzaam aan haar wil, een vlam die haar lichaam omhulde. Even werd alles stil en ze voelde de aanwezigheid van Hades, alsof hij achter haar was komen staan en een bezitterige arm om haar middel sloeg.

‘Voed het,’ beval hij, en met zijn warme adem nog in haar oor, schreeuwde ze.

Ze verzamelde haar kracht om zich heen en zette haar kracht om in een wezenlijk iets, een levend iets. Het overspoelde de Onderwereld en verduisterde de lucht. Schaduwen vlogen uit haar handpalmen en veranderden in massieve speren die de chimaera's en de Hydra doorboorden. Een kakofonie van schrille kreten en gepijnigd gebrul vulde de lucht. Dat voedde haar, deed haar dieper graven, totdat de aarde begon te trillen en de grond onder de Hydra en de

bergen van Tartarus donker en vloeibaar werd. Dikke ranken schoten omhoog uit deze modderpoel, klampten zich vast aan de grote, geklauwde poten van de Hydra en aan wat er nog over was van zijn hoofden, en sleepten het monster naar beneden, de diepte in, totdat zijn geschreeuw verstomde.

Haar magie steeg in donkere golven over Iapetus heen, geholpen door Hecate, die de Titaan met haar kracht verder zijn cel in de bergen in dreef – al vocht hij ertegen, zijn armen uitgestrekt, reikend naar de nog altijd open hemel. Haar duisternis bleef opklimmen, bedekte zijn haar, verblindde zijn ogen en stroomde zijn open mond in. Hij jammerde van woede tot zijn keel vol was en hij niet langer kon spreken. Toen hij volledig bedekt was, verstijfde de magie. De bergen van Tartarus glinsterden als glanzend obsidiaan tegen de donkere horizon.

Vanaf de hoogste piek, die het topje van Iapetus' hand was, nu bevroren in hard gesteente, bleef haar magie zich opbouwen. De opengebroken hemel herstelde zich, en toen dat volbracht was, liet ze haar handen zakken. Haar magie trok zich terug en kaatste door haar heen. Ze beefde, maar ze kon zich staande houden. Ze voelde iets nats op haar gezicht en toen ze haar mond aanraakte, zag ze bloed op haar vingers.

Ze fronste haar wenkbrauwen.

‘Sephy, je was geweldig!’ riep Hermes, toen hij voor haar verscheen. Hij omhelsde haar stevig. Hoewel hij daardoor zijn harnas in haar lichaam drukte, verwelkomde ze zijn omhelzing.

Toen hij haar weer losliet, stond ze voor Apollo, Hecate en Cerberus die nog steeds versmolten was tot een groot driekoppig monster. Hij stapte naar voren en drukte zijn neus voorzichtig tegen haar hand. Uit alle drie zijn bekken droop speeksel en bloed.

Dat kon haar niet schelen en ze aaide elk van de koppen. ‘Braaf,’ zei ze. ‘Heel braaf.’

Beneden in de weide juichten de zielen. Normaal gesproken zou haar hart een sprongetje maken vanwege hun enthousiasme, maar in plaats daarvan voelde ze angst.

Zou haar magie standhouden? Kon ze hen beschermen?

Haar blik verschoof naar de horizon, naar de vreemde toren die nu de

bergen van Tartarus met de hemel verbond. Ze had geen idee hoe ze die had gemaakt, maar ze wist wat haar magie had opgewekt. Die emoties galmden nog steeds na in haar lichaam.

‘Ik vind het mooi,’ zei Hermes. ‘Het is kunst. We noemen het... de afrekening met Iapetus.’

Persephone vond het meer op een litteken lijken, een smet op het koninkrijk van Hades, maar misschien zou hij het herstellen als hij thuiskwam.

Ze kreeg opnieuw een brok in haar keel en ze kon niet slikken. Ze draaide zich naar iedereen om, bekeek onderzoekend elk gezicht, alsof een van hen het antwoord zou hebben op haar belangrijkste vraag.

‘Waar is Hades?’ vroeg ze.

'JIJ BENT MIJN VROUW EN MIJN KONINGIN.
JIJ BENT ALLES VOOR MIJ.'

Persephone had nooit verwacht dat haar ontmoeting met Hades haar hele leven zou veranderen, maar dat deed het wel. Ze is nu getrouwd met de God van de Onderwereld en wordt erkend als de Godin van de Lente. Maar ze bevindt zich in een wereld waarvan ze dacht dat die nooit zou bestaan...

De Titanen zijn bevrijd door Theseus en worden losgelaten op de wereld, de goden zijn in oorlog, en Hades is gevangengenomen en Persephone weet niet waar hij is. Om een einde aan de chaos te brengen, moet ze putten uit haar eigen duisternis en omarmen wie ze is geworden: godin, echtgenote en Koningin van de Onderwereld. Persephone maakte ooit een deal om degenen van wie ze houdt te redden, maar nu zal ze de wapens oppakken en voor hen ten strijde trekken.

SCARLETT ST. CLAIR is de *USA Today*-bestseller-*auteur* van onder andere de *Hades x Persephone*- en *Adrian x Isolde*-saga's. Met *A touch of chaos* sluit ze haar populaire romantasyserie over Hades en Persephone af. Ze is dol op Griekse mythologie, moordmysterie en het hiernamaals.

Z&K

Lees ook in de Hades x Persephone-serie:

www.zomerenkeuning.nl

ISBN 9789020550726 NUR 334

9 789020 550726 >